

από την Πόλυ Μηδιώρη

Γιούνισεξ ενοχή

Αφτιασίδωτα. Σκληρά μα κατακάθαρα μας έδειξε το πρόσωπό μας η τελευταία επικαιρότητα. Κι ανάλογα, πιστεύω, με την όχθη όπου βρισκόμαστε έστω ανομολόγητα, βιώσαμε τα ρεπορτάζ που μας μετέφεραν στην Βέροια. Ή που φυτέψανε τη Βέροια βόλι στον εφησυχασμό μας.

Πώς μας βολεύει να μιλάμε για παραμελημένα παιδιά που σπρώχνονται απ'την φτώχεια στην εγκληματικότητα - έτσι κι ανοίξουμε το πορτοφόλι, τάχα θα διορθώσουμε τα πράγματα. Πώς μας παρηγορεί να αποδίδουμε στον επαγγελματικό ανταγωνισμό των δημοσιογράφων την κάθε μαρτυρία φρίκης που μεταφέρεται - λες κι αυτός που ρίχνει φως στην φρίκη, δημιουργεί την φρίκη. Πώς μασκαρεύει την ενοχή, ή και την ενοχή ακριβώς για την βαθύτατη αδιαφορία μας, η «σώφρων» προτροπή: «Αφή-στε την αστυνομία να κάνει τη δουλειά της, κι εσείς γυρίστε στις δικές σας τις δουλειές» - ωσάν να είναι αλλότρια απασχόληση να βλέπουμε γκροπλάν τον εαυτό μας. Γιατί, το πόσο μοιάζουμε συλλογικά με τη μικρή ομάδα που πραγμάτωσε το έγ-κλημα - φόνο και συγκάλυψη μαζί - ίσως να μην αντέχουμε να το παραδεχτούμε.

Κι αρχίζω απ' τη συγκάλυψη. Όποιος κι αν εξαφάνισε το σώμα του Άλεξ, με όποιον τρόπο κι αν το έκανε κι όποια στιγμή, δεν θα είχε λόγους ισχυρούς για να το κάνει; Για φανταστείτε λίγο τα

επιχειρήματα: «Το κακό έγινε και δε ξεγίνεται. Γιατί να μην προλάβω το μεγαλύτερο κακό, μια φασαρία χωρίς πρακτικό αποτέλεσμα;» «Παιδιά είναι, τα παιδιά τσακώνονται. Έφταιγε η κακιά η ώρα. Άλλωστε ούτε ο νόμος απαιτεί από μικρά παιδιά να ξέρουνε τι κάνουν». «Εμένα και την οικογένεια μου με κατατρέπει η κοινωνία και η μοίρα. Μόνος μου θα υπερασπιστώ τον εαυτό μου». «Υπέρτατο καθήκον μου είναι το παιδί μου. Οι άλλοι να προσέχουν τα δικά τους».

Επί σκοπού έκφρασα τα επιχειρήματα με κόσμια γλώσσα και ολοκληρωμένη σκέψη. Το ότι φανταζόμαστε τον αυτουργό αναίσθητο και αγράμματο, μας βοηθά να συγκαλύψουμε εμείς την ομοιότητά μας. Γιατί, πόσο απέχουμε παρόμοια επιχειρήματα από αυτά που επιστρατεύουμε αυτές τις μέρες, προκειμένου να ξεχάσουμε την τραγωδία; Μήπως και δεν βιαζόμαστε κι εμείς να θάψουμε το αποτρόπαιο πρόσωπό μας και να πούμε, «η ζωή συνεχίζεται»; Το αν η ζωή ενός μικρού παιδιού δε συνεχίζεται, άσε τους συγγενείς να κλάψουν λέμε. Εμείς να δούμε πώς δεν θα φανεί, πώς θα εξαφανιστεί από το φως του ήλιου, το πόσο μοιάζουμε όχι μόνο με τους ενήλικες που συγκαλύψαν, αλλά και απ' τα ίδια τα παιδιά που πράξαν. Γι' αυτό και είπα απ' την αρχή, ότι ανάλογα σε ποια απ' τις όχθες έχουμε βρεθεί, ορίζει και το πώς είδαμε τον εαυτό μας στον καθρέφτη. Γυναίκες κι άντρες -

μιας και αυτή η «ανθρωπιά» κι η ενοχή της δεν έχει φύλο - διαλλέγουμε συνειδητά ή ασυνείδητα κάποια στιγμή, εάν θα είμαστε από τους νικητές ή από τους ηττημένους. Το τι είναι νίκη και τι ήττα, το καθορίζει εκάστοτε η χρονική κοινωνική στιγμή. Και λέω, πως στη δική μας κοινωνική πραγματικότητα έχουν αλλάξει οι στόχοι επιτυχίας, κι ας λένε διαφορετικά τα παλιοκαιρίτικα βιβλία της ανατροφής μας.

Μήπως μας βρίσκειται στην εργασία μας συνάδελφος, που δείχνει «υπερβάλλοντα ζήλο»; «Μη μας καλές την πιάτσα», δεν του λέμε; Δεν τον τρικλοποδιάζουμε, όσο μπορούμε στα σκοτεινά; Κι αν φτάσει κάποτε στον αυτοχειρισμό - καθώς, τα «ατυχήματα» δεν είναι εύκολα ώστε να χάσει τη ζωή του από μας, μιας και ο νόμος απαιτεί απ' τους ενήλικες να ξέρουνε τι κάνουν - δεν τον λιθοβολούμε κι από πάνω ως δειλό ή παράφρονα; Ή απ' την άλλη όχθη, μήπως κι εμείς κάποια στιγμή γνωρίσαμε του Άλεξ τα προσόντα; Μήπως αποτανθήκαμε, αθώοι, στην κοινωνία για να ενισχύσει τα μικρά ταλέντα μας, σίγουροι πως μαζί με μας θα οφεληθεί κι αυτή; Μήπως υποκλιθήκαμε μετά από από μία δύσκολη προσπάθειά μας, όπως το αγόρι ύστερα απ' την etude στο πιάνο, πιστεύοντας ότι οι ίδιες νότες συγκινούν και τους ακροατές κι εμάς, κι ύστερα πιάσαμε τα ψιθυρίσματα που λέγαν, «ά να καθεί ο κουλτουριάρης»;